

Mette Bocks prædiken 16. søndag efter trinitatis

Taler

Mette Bock
Sognepræst

Dato

2. oktober 2022

Sted

Hansted Kirke [transmitteret på P1]

Der bli'r kaldt!

Sådan lød det tit i min barndoms kvarter. Når vi børn kom hjem fra skole, kastede vi tasken i entreen og registrerede ikke engang om der var nogen hjemme, før vi løb for at lege med de andre. Vi syntes overhovedet ikke vi havde brug for de voksne indenfor – men vi havde fuld tiltro til, at de heldigvis var der, hvis vi fik brug for dem – også når vi løb på langfart! Når det så blev sent kunne man pludselig høre et af de andre børn råbe: Der bliver kaldt! Så vidste vi, at nu var det tid til at vende næsen hjem til den trygge base. Der var nogen, der ventede på os.

Evangeliet om Lazarus' fantastiske come back til livet er en vidunderlig historie, der egentlig rummer alt, hvad kristendom er – i en maggiterning: Livet rammer døden, da Lazarus dør – og himlen rører jorden, da Guds søn, Jesus, beordrer ham ud af gravens mørke igen. Der bliver kaldt!

Vi mennesker har vanskeligt ved at forlige os med døden. For det unge menneske er døden en illusion. For den midaldrende bliver døden måske et perspektiv, der lurer ude i horisonten. Først det ældre menneske ser døden i øjnene som en realitet, man ikke kan løbe fra. Døden er der, som et grundvilkår. Men der bliver heldigvis kaldt!

Måske har vi så svært ved at forlige os med døden, fordi den egentlig ikke var en del af Guds plan med os mennesker. Adam og Eva skulle sådan set bare leve i Paradisets Have til evig tid, men de faldt i gryden og spiste af det forbudne æble. Og siden Adams og Evas udvisning fra Paradis har døden været en del af menneskets livsvilkår. Adam faldt. Adam dør. Og vi andre faldt med ham.

Men så skete det ubegribelige, at himlen ramte jorden. Gud sendte sin søn Jesus til os. Jesus døde ganske vist også, som det menneske, han var. Men Gud oprejste ham igen – og fra da af kunne vi også rejse os igen. Tid og evighed, jord og himmel, menneske og Gud rører hinanden i Jesu liv, død og opstandelse.

Evangeliets beretning om Lazarus og hans søstre rummer som nævnt i kondenseret form hele vores vores kristentro. Jesus kendte de tre søskende, Lazarus, Martha og Maria, for han havde tidligere besøgt dem i deres lille lokalsamfund Betania, hvor de formentlig levede et helt almindeligt, stilfærdigt liv. De gjorde det, der skulle gøres, var relativt unge og havde dermed en alder, hvor døden ikke var nærværende.

Men pludselig blev Lazarus alvorligt syg. Søstre og naboerne fulgte med og støttede, så godt de kunne. Og døden kom – på det helt forkerte tidspunkt.

Meget ofte hører man mennesker, der har været ramt af alvorlig sygdom eller alt for tidlige dødsfald i familien fortælle om, at konfrontationen med døden har sat deres liv i et andet perspektiv. Dødens realitet, som de hidtil har fortrængt, får pludselig fået livet til at lyse på en helt ny måde, når man har oplevet sig selv som død – eller næsten død. Vi vil jo livet, ikke døden.

Sådan er det også hos familien i Betania med de tre søskende. Fortvivlelsen råder, da Lazarus dør i utide.

Men pludselig står Jesus midt i det hele. Ganske vist kom han for sent, synes søstre, der havde bedt ham komme for at helbrede den syge, og nu er Lazarus jo død.

Maria sørger i det stille sammen med naboerne, mens Martha ikke kan sidde stille og går Jesus i møde. Og jo, hun ved da godt, at Lazarus sammen med alle os andre skal opstå på den yderste dag, men hvornår er det lige, den kommer?

Jesus ser på Martha og proklamerer så, som med en trompetfanfare, hvem han er: JEG er opstandelsen og livet, siger ham. Og med streg under: Den, der tror på mig vil leve, om han end dør. Tror du på det, Martha, spørger han retorisk?

Og så bekender Martha den kristentro, som slægt efter slægt har bekendt den siden: JA, jeg tror at du, Jesus, er Guds søn, der er kommet til verden.

Jeg ER Guds søn, siger Jesus. Og samtidig viser han tydeligt, at han både er Gud og menneske. For Jesus græder med alle de sørgende, da de nærmer sig graven. Det er altså kun mennesker, der græder – det gør hverken Gud eller dyrene og alt det andet levende omkring os. Vi ejer, som det guddommelige eksperiment af støv og ånd, som vi er, evnen til at sørge – men også kimen til håbet. Hvis vi hører, når der bliver kaldt!

Historien om Lazarus kaldes efterårets lille påske: En lille død og en lille opstandelse, her midt i almindelige menneskers liv – som varsel om påskens store død og store opstandelse, som venter forude for Jesus, men som hverken hans disciple eller Martha og Maria helt forstår endnu.

Men er den lille død og den lille opstandelse – her midt i livet? Den lille død gør det måske ikke fysisk af med os, men den lille død kan plage os, når vi ind imellem fortvivlet oplever os selv som mere døde end levende. Vi mærker den lille død, når vi rammes af sygdom, sorg, savn, ulykke, depression, angst eller ensomhed. Og hvem gør ikke det på et eller andet tidspunkt undervejs i livet. Så sidder vi der, næsten som i gravens mørke og føler, at alt håb er ude. Er der overhovedet håb? Hvor er vejen frem? Bliver der kaldt?

Ja, og den vej viser Jesus. Da han kalder på Lazarus, der bogstavelig talt ligger i gravens mørke, kalder han også på os: Kom ud, Lazarus! Kom ud, menneske, og følg mig! Tro på, at jeg er opstandelsen og livet og kom ud i lyset, ud i livet, hvor der bliver ventet på dig. Tro på, at det evige liv ikke blot er noget, det venter efter den fysiske eller mentale død. Nej, den der tror på mig skal leve, om han end dør. Stå op til livet, gå ind i fællesskabet. Gud er lige her, og vi aner det evige liv er der, hvor kærlighed og næstekærlighed er.

Der bliver kaldt! Kom ud til livet, alle I, der lige nu synes I sidder alene i mørket og mærker døden. Der er nogen, der venter, selvom du er forslået af sygdom, sorg, angst eller håbløshed. Der ér håb, der er liv. Dét viste Jesus os et tegn på, da han kaldte Lazarus tilbage til livet – for at vi skal tro på ham, som han siger.

I det første Korinterbrev står der, at et glad hjerte er godt for legemet, mens et nedslået sind suger marv ud af benene.

Jesus suger ikke marv ud af benene på Lazarus, den dag i det lille lokalsamfund,

hvor fluerne summer og menneskene sørger. Tværtimod puster han liv i det døde legeme, så Lazarus og alle andre kan vikles ud af ligklæderne og finde vores ben og retning i livet.

Der bliver kaldt! Forældre kalder på deres børn, og Gud kalder på mennesket. Både, når vi ikke tror, vi har brug for ham, og når vi synes, at han er blevet væk. Eller, som en syg kvinde engang sagde til mig: Jeg synes ikke rigtig jeg kan mærke Gud. Men jeg er sikker på, at han ser mig. Ja – der bliver kaldt! Ikke til døden, men til livet.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

16. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-bocks-praediken-16-soendag-e-trinitatis-2022>